

Откриването на Великия океанъ било най-важното събитие следъ откриването на Новия Свѣтъ. Едното събитие допълняло другото: съществуването на океана на западъ отъ новооткрититѣ земи доказвало, че тѣзи земи не сж източни брѣгове на Азия, както мислилъ отначало Колумбъ, а представляватъ отдѣлна часть на свѣта.

Великиятъ океанъ покрива около две-трети отъ цѣлото земно кълбо. Той представлява обширно водно пространство отъ 280 милиона квадратни километра, което се простира 20,000 километра по екуатора. Неговитѣ води миятъ западнитѣ брѣгове на Северна и Южна Америка и източнитѣ брѣгове на Азия и Австралия. По неговия безкраенъ ширъ сж разхвърляни хиляди острови и островчета, които, подобно на звездитѣ по небесния сводъ, образуватъ голѣми и малки съзвездия — архипелази.

Както повечето географски открития, откриването на Великия океанъ станало случайно. Следъ Колумба, къмъ Новия Свѣтъ се отправили много предприемчиви и смѣли хора, въ числото на които билъ и Васко Балбоа. Той произхождалъ отъ западналъ родъ на испански благородници. Следъ като пропилѣлъ съвсемъ цѣлото си състояние, той намислилъ да се прехвърли задъ океана и тамъ да поправи материалното си положение.

Васко Балбоа.

Понеже нѣмалъ пари за пжтъ, па и отъ страхъ да му не попрѣчатъ досадливитѣ кредитори, Балбоа помолилъ другаритѣ си да го затворятъ въ бѣчва, каквато моряцитѣ употребяватъ за вода, и да натоварятъ тази бѣчва на единъ корабъ, готовъ да трѣгне за Новия Свѣтъ.

Когато корабътъ билъ вече далечъ отъ брѣга, Балбоа изкъртилъ дъното на бѣчвата и излѣзълъ на палубата. Господарътъ на кораба, Енцизо, заповѣдалъ да хванатъ не-